

THE SUNDAY TIMES BESTSELERIS

PORA

IŠ 9-OJO

NAMO

CLAIRE DOUGLAS

CLAIRE DOUGLAS

PORA

IŠ 9-OJO

NAMO

Iš anglų kalbos vertė
Darius Krasauskas

VILNIUS 2022

Versta iš:
The Couple at No. 9
by Claire Douglas

© 2021 by Claire Douglas. All rights reserved.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Darius Krasauskas, 2022
© Viršelis, Asta Puikienė, 2022
© Leidykla VAGA, 2022
ISBN 978-5-415-02644-9

Skiriu

Elizabethi Lane,
Rhodai Douglas
ir June'ei Kennedy

Pirmoji
dalis

1

Sefè

2018-ŪJŪ BALANDIS

Aš namo sodelyje prie gatvės, raunu piktžoles, kurios kaip milžiniški vorai lenda iš po įvažiuojamąjį keliuką įrėminančių trinkelių, ir tuomet išgirstu šūksnius. Gilius, gerklinius. Kie-me už namo dirba statybininkai ir ekskavatorius. Visą rytą, karpydama rožių krūmą po svetainės langu, girdėjau, kaip jis, sustojęs ant betono blokelių, burzgauja – it nesiliaujantis galvasopis. Dabar jo nebegirdėti. Vien jau to gana, ir mano širdis ima daužytis, o Sniegius – šalimais gulintis mažasis močiutės škotų terjeras – pastato ausis. Pasisuku į namą, tarp menčių ima sunktis prakaitas. Ar kas nutiko? Įsivaizduoju nukirstus sąnarius, varvantį kraują – visa tai anaipol nedera prie žydro dangaus ir akinančios saulės – ir pilve ima vartytis žarnos. Net norėdama negalėčiau vadintis stiprių nervų žmogumi, o dabar, keturioliktąją nėštumo savaitę, mane rytais vis dar pykina, nors, tikriau sakant, pykina ir rytais, ir dienomis, ir naktimis.

Atsistoju, ant džinsų ties keliais purvinos dėmės, vis dar dėviu įprastą dydį, nors juosmuo jau vos vos. Mintiju krams-

nodama vidinę skruosto pusę ir viduje keikdama save, kad esu tokia neryžtinga. Sniegus irgi pakyla, pastatęs ausis kartelį amtelį, o iš už namo staiga pasirodo statybininkas – Džontis, tas jaunas, gražus. Jis bėga manęs link ir mojuoja kepuraitę, norėdamas atkreipti mano dėmesį, jo marškinėlių pažastyse drėgni apskritimai, o smėlio spalvos garbanos kresteli sulig kiekvienu žingsniu.

Šūdas, dabar jis pasakys, kad įvyko nelaimė. Nugaliu troškimą bėgti į priešingą pusę ir užsidengiu akis nuo saulės, smingančios tiesiai į šiaudais dengtą stogą. Džontis, atrodo, nesužeistas, bet jam artėjant pamatau, kad jo strazdanotas veidas apimtas siaubo.

– Ar niekas nesusižeidė? – šaukiu stengdamasi, kad balse nesigirdėtų panikos. Dieve brangus, reikės kviesti greitąją. Niekuomet gyvenime neteko skambinti pagalbos numeriu. Ir kraujo negaliu pakęsti. Kai buvau jaunesnė, norėjau tapti slauge, bet tik iki to karto, kai nualpau išvydusi žiojintį geriausios mano draugės kelį šiai nuvirtus nuo dviračio.

– Ne. Nepykite, kad trukdau, bet... – jis kalbėjo, tarsi jam trūktų oro, dėl to žodžiai veržėsi paskubomis, – mes šį tą radome. Gerai būtų, jei pažiūrėtumėte. Eime!

Metu ant žolės sodininko pirštinaites ir seku jam įkandin į kiemą už namo svarstydamą, kas ten galėtų būti; Sniegus bidzena šalia. Gal lobis? Gal kokia senovinė relikvija, tinkanti eksponuoti muziejuje? Bet kodėl jie taip šaukė? Taip nešaukiama iš džiaugsmo, radus kokį vertingą daiktą. Balsai buvo per smelkti baimės.

Gaila, kad Tomo nėra. Jaučiuosi nejaukiai, kai jis darbe ir man tenka bendrauti su statybininkais: jie nuolat užduoda

įvairiausių klausimų ir tikisi, kad aš galiu viską sureguliuoti, o man baisu, kad sureguliuosiu neteisingai, be to, niekuomet nebuvau pakankamai valdinga. Mudviem su Tomu po dvidešimt ketverius, mes tik prieš trejus metus baigėme universitetą. Viskas įvyko labai netikėtai: ir tas persikėlimas iš buto Kroidone į Begars Nuką – žavingą kaimelį Kotsvolde, – ir ta sodyba su vaizdu į mišką. Netikėta dovana.

Džontis veda mane į kiemą už namo. Prieš įžengiant statybininkams tai buvo idiliška vietelė su senais krūmynais, medinius pinučius apsvijusiais sausmedžiais ir kampe įrengtu alpinariumu, kuriame karaliavo rausvos ir alyvinės našlaitės. Dabar čia tas bjaurus oranžinis ekskavatorius ir didžiulis kalnas ką tik iškastos žemės. Kiti du statybininkai – maždaug trisdešimt penkerių Darenas su hipsteriška barzdele, jis, sprendžiant iš savimi pasitikinčios laikysenos, yra anų dviejų viršininkas, ir Karlas, maždaug mano metų, kresnas it regbininkas, – spokso į pačių iškastą duobę; rankomis įsiremę į šlaunis, sunkiais į žemę smengančiais batais. Man artėjant jie kartu kilsteli galvas – tobulas sinchronas. Jų veiduose irgi šokas, bet Karlo akyse žėri kažkokia jaudulio užuomina. Nuseku jo žvilgsniu ir pamatau žemėje šviečiantį dramblio kaulą, jis kyšo iš žemės ir primena porceliano šukę. Instinktyviai pasilenkiu ir čiumpu Sniegių už antkaklio, kad nesumanytų šokti į duobę.

– Mes čia kasėme ir radome... kažką, – sako Darenas ir sukryžiuoja rankas ant purvinių marškinėlių.

– Kas tai? – Sniegius mėgina išsprūsti, todėl aš tvirčiau jį sugriebiu.

– Palaikai. – Darenas veido išraiška niūri.

– Tai čia... kažkoks gyvūnas? – klausiu.

Darenas ir kiti du susižvalgo. Karlas tvirtai, beveik smagindamasis žingteli į priekį. Jam einant iš po kojų kyla dulkės.

– Panašu, kad ranka.

Apimta siaubo traukiuosi atatupsta.

– Tai jūs norite pasakyti... jie žmogaus?

Darenas žvelgia į mane su užuojauta.

– Manau, kad taip. Jumis dėtas, kviesčiau policiją.

2

Po poros valandų grįžta Tomas, aš tuo metu vaikštinėju po mažutę mūsų virtuvėlę. Ji atrodo it koks XX amžiaus devintojo dešimtmečio reliktas – visi tie kaimo namuose įprasti rykai ir vaizdeliai su avimis bei rubuiliais paršais ant plytelių, kuriomis iškljuotos sienos. Mums pavyko įtalpinti joje iš buto parsivežtą ąžuolinį stalą, bet iš po jo dabar tegalima ištraukti dvi kėdes iš keturių. Persikraustę netrukus, vasario mėnesį, susėdome su architektu – nedidelio ūgio plinkančiu vyru, įžengusiu į septintąją dešimtį, jo vardas Klaivas, šiose apylinkėse žmonės apie jį gerai atsiliepia – ir suplanavome į vidinį kiemą atgręžtą namo dalį: virtuvę išplėsime per visą namo plotį, o pro „Crittall“ duris bus galima patekti tiesiai į didžiulį kiemą. Tas projektas, atvirai sakant, net padėjo man kiek primiršti nėštumą, nors aš iki šiol dėl jo nerimauju, nors dvyliktą savaitę, kaip dera, atlikau tyrimą ir viskas atrodo kuo puikiausiai. Tačiau manęs ramybėje nepaliekia visokie *kas, jei*. Kas bus, jei persileisiu? Kas nutiks, jei vaikelis bręs netinkamai, gims per anksti arba negyvas? O jeigu kūdikiui gimus nepajėgsiu visko apžioti ir mane kankins pogimdyminė depresija?

Nėštumo mes neplanavome. Šnekėjomės apie tai su Tomu, bet tarsi tarp kitko, kad galbūt po vestuvių, nes dabar mums labiau rūpėjo pradėti žygius karjeros laiptais ir, susitaupius pinigų pirminiam įnašui, nusipirkti butą. Vaikai ir vestuvės – tuomet, kai būsimė vyresni. Kai galutinai suaugsimė. Bet aš įsitaisiau skrandžio uždegimą ir pamiršau pasirūpinti papildomomis apsaugojimo priemonėmis. Ir to vieno karto pakako – štai rezultatas. Vaikelis. Būsiu jauna mamytė, nors ir ne tokia jauna kaip mano pačios mama.

Sniegius išsitiesęs savo lovytėje ties židiniu, jo galva ant letenėlių, jis stebi, kaip aš vaikštau. Pro langą švininiais rėmais matau, jog kieme vyksta rimtas veiksmas. Pusė pievos dingo po balta palapine, pirmyn atgal zuja policijos pareigūnai ir vyrai kriminalistikos tyrėjų kostiumais, dar vienas pareigūnas – su fotoaparatu po kaklu. Palapinė apjuosta geltona fluorescencine juosta, ją plaiksto nestiprus vėjelis. Išilgai jos užrašas „NUSIKALTIMO VIETA, NEITI“; kaskart, kai akis už jo užkliūna, mane vimdo. Vaizdas primena televizinius detektyvus, bet kadangi visa tai čia pat po nosimi, nevalingai suvoki, jog tai tikra. Stebėjauosi savimi (ir, tiesą sakant, šiek tiek didžiavausi), nes atsitokėjus nuo šoko man pavyko labai spėriai suimti save į rankas. Pirmiausia paskambinau į policiją, o po to, kai visi davėme parodymus, išprašiau statybininkus pasakiusi, jog pranešiu jiems, kai vėl bus galima imtis darbų, nors širdis visą laiką, rodė, iššoks iš krūtinės. Tuomet paskambinau Tomui į darbą, į Londoną, ir jis pasakė, kad artimiausiu traukiniu grįš namo.

Girdžiu – Tomo lambreta sustoja keliuke šalia sodybos. Jis visuomet norėjo tokio motorolerio ir, kai persikėlėme į kai-

mą, leido sau – nusipirko naudotą, kad važinėtų iš namų į geležinkelio stotį ir atgal. Tai pigiau negu išlaikyti du automobilius, o visus sutaupytus pinigus mes skirsime virtuvės pertvarkai.

Girdžiu užsitrenkiant duris. Tomas įbėga į virtuvę, jo veide įsirežęs nerimas. Jis su akiniais, jie madingi, juodais rėmeliais, pirkti prieš kiek daugiau nei metus, kai gavo naują darbą vienos technologijų įmonės finansų departamente. Jis mano, kad akiniai suteikia jam daugiau svorio. Jo šviesūs smėliško atspalvio kirpčiukai krenta ant akių, lininiai marškiniai susiglamžę, jis apsivilkęs megztuką ir džinsus. Nepaisant aprangos, jam vis dar pavyksta atrodyti studentišškai. Jis kvepia Londonu – išmetamosiomis dujomis, traukiniais, kava su pienu popieriniuose indeliuose, prabangiais kitų žmonių kvepalais. Sniegius sukinėjasi mums palei kojas, Tomas atsainiai lenkiasi jo paglostyti, visas jo dėmesys sutelktas į mane.

– Dievulėliau, kaip tu laikaisi? Koks siaubas... vaikas, – sako išsitiesdamas.

– Viskas gerai. Mums viskas gerai, – sakau delnais saugodama pilvą. – Policija vis dar kieme. Jie apklausė mane ir statybininkus, ištempė įspėjamąją juostą, pastatė palapinę ir taip toliau.

– Eina šikt, – jis žiūri ne į mane, o pro langą, jo veidas kelias sekundes apniunka. Tada pasisuka į mane. – Ar jie tau ką nors pasakė?

– Ne, nelabai. Ten žmogaus griaučiai. Kas čia žino, kaip ilgai jie ten guli. Kiek suprantu, gal kelis šimtmečius.

– Arba nuo romėnų laikų, – ironiškai šypsodamasis sako jis.

– Būtent. Visko gali būti, gal jie gulėjo ten dar prieš pasta-
tant Skelton Pleišą. O tai įvyko... – susiraukiu, nes suvokiu, kad
neprisimenu.

– 1855 metais.

Na, taip, Tomas žino tokius dalykus. Jam pakanka kartą
perskaityti, ir įsimena. Kai per televizorių žiūrime protmūšius,
jis visuomet pirmasis atsako į bendro pobūdžio klausimus,
o telefone nuolat ieško įdomių faktelių ir skaitinėja apie viso-
kiausias dalykėlius. Jis – mano priešingybė: ramus, pragmatiš-
kas, į viską reaguoja santūriai.

– Ten, kaip suprantu, rimtas reikalas, – tarsi pats sau sako
Tomas, akylai tebestebėdamas įvykius kieme. Nuseku jo
žvilgsnį. Pasirodo kažkoks žmogus su dviem šunimis, išmo-
kytais ieškoti lavonų. Įtaria, kad kūnų gali būti daugiau? Man
suka skandį.

Tomas pasisuka į mane, jo balsas rimtas.

– Ne to tikėjomės keldamiesi į kaimą.

Tylos tarpsnis, tada abu puolame nervingai juoktis.

– Dieve brangus, – sakau surimtėjusi. – Juoktis tikriausiai
nedera. Juk, šiaip ar taip, ten negyvas žmogus.

Ir mes vėl prapliumpam kvatoti.

Mus nutraukia kostelėjimas, atsigręžiame ir pamatome
uniformuotą policininkę – ji stovi prie durų į kiemą. Durys
tokios, kokios būna tvartuose, – viršutinė dalis pravira, todėl
policininkė atrodo tarsi įrėmintą, lyg ruošūsi rodyti spekta-
kliuką su marionetėmis.

Žvelgia į mus tarsi į išdykusius mokyklinukus. Sniegus ima
ant jos loti.

– Baik, – Tomas šnabžda Sniegiui.

– Atleiskite, sutrukdysiu, – sako pareigūnė, nors anaip tol neatrodo, jog kalbėtų nuoširdžiai. – Beldžiausi. – Ji stumteli apatinę durų dalį ir atsistoja ant slenkščio.

– Nieko tokio, – sako Tomas. Jis paleidžia Sniegių, tas akimirksniu šauna policininkės link ir puola uostinėti jos kelnes. Ji atrodo kiek susierzinusi ir atsargiai koja stumteli šunį į šalį.

– Policijos konstablė Amanda Prais. – Ji maždaug penkiolika metų vyresnė už mudu, apytrumpiais plaukais ir žydromis akimis. – Noriu pasitikslinti – jūs esate šio namo savininkai? Tomas ir Sefrona Katleriai?

Savininkė šiaip jau – mano mama, bet nutyliu, nes nenoriu komplikuoti reikalo.

– Taip, – sako Tomas, išplėstomis akimis žvelgdamas į mane. – Šis namas mūsų.

– Aišku, – sako konstablė Prais. – Bijau, kad mums teks čia kiek ilgėliau užtrukti. Ar šiandakt galite pernaktuoti kur nors kitur? Galbūt ir savaitgalį.

Galvoju apie Tarą, ji dabar gyvena Londone, taip pat apie savo mokyklos laikų draugę Betę, ji Kente. Tomo draugai arba Pule (jis pats ten gimė), arba Kente.

– Mes čia dar naujokai. Dar nespėjome susidraugauti su vietiniais, – sakau aš ir suvokiu, kokie mes čia – šiame kaime, nuošaliame užkampyje – nuo visko atskirti.

– Gal jūsų tėvai kur netoli?

Tomas purto galvą.

– Maniškliai tebegyvena Pule, o Sefės mama – Ispanijoje.

– Mano tėtis gyvena Londone, – sakau aš. – Bet jo bute tik vienas miegamasis...

Ji suraukia kaktą – jai ši informacija neaktuali.

– Tuomet galiu pasiūlyti jums viešbutį, tik iki sekmadienio. Suprantu – nepatogumai, bet policija apmokės. Kol dirbsime nusikaltimo vietoje ir baigsime kasinėti.

Nuo žodžių „nusikaltimo vieta“ ir „kasinėti“ mane pykina.

– O kada vėl galėsime imtis savo statybų? – klausia Tomas.

Ji atsidūsta, tarsi išgirdusi pernelyg sudėtingą klausimą.

– Bijau, negalėsite tol, kol baigsime kasinėti ir iškelsime palaikus. Teks laukti žinių iš NUTO. Nusikaltimo vietos tyrėjo, – paaiškina išvydusi sutrikusius mudviejų veidus.

– Tai jūs manote, kad čia buvo padarytas nusikaltimas? – klausiu mesdama į Tomą nerimastingą žvilgsnį. Jis mėgina pa-
drąsinančiai man šypsotis, bet ta šypsena kažkokia išspausta.

– Taip, mes manome, kad čia nusikaltimo vieta, – sako ji, tarsi būčiau visiška priekvaidė, bet daugiau nieko nekomenuoja, ir aš pajuntu, jog klausinėti beviltiška.

– Mes čia gyvename tik kelis mėnesius, – sakau pajutusi poreikį paaiškinti; ką čia žinai, gal ši rūsti policijos pareigūnė mano, jog mes kažkaip su tuo susiję, galbūt jai atrodo, kad mums įprasta savo kieme slapstyti mirusių žmonių kūnus. – O tas čia guli jau tikriausiai daugybę metų... gal net amžių... – Bet išvydusi jos veido išraišką sutrinku.

Konstablė Prais tvirtai sučiaupia lūpas.

– Neturiu teisės nieko daugiau jums sakyti. Nusikaltimo vietą tiriantys pareigūnai iškviatė teismo medicinos antropologą, jis turės patvirtinti, kad tai žmogaus kaulai. Naujienas mes jums pranešime.

Pagalvoju apie ranką, kurią teigė matęs Karlas. Neatrodo, kad policija labai abejotų. Kelios nejaukios tylos akimirkos,

pareigūnė jau eis pro duris. Bet ji stabteli, tarsi staiga kažką prisiminusi.

– A, ir būtų gerai, jei po valandos jūs čia nebebūtų.

Mes stebime, kaip ji eina į kiemą, į tą baugų policijos kriminalistų pasaulį, o aš vos laikausi nežliumbdama. Tomas tyloje susiranda mano ranką, tarsi praradęs gebėjimą guosti žodžiais.

Ir staiga suvokiu, kad visa tai absoliučiai tikra. Mūsų svajonių namai, puikusias mūsų namas dabar yra nusikaltimo vieta.

Laimė, mūsų kaimo „Elnias ir fazanas“ turi laisvų kambarių, be to, jie nenusiteikę prieš šunis. Ateidami nešamės po krepšį daiktų, kurių prireiks nakvynei, abu krepšius užsispyrė tempti Tomas, o aš už pavadėlio vedu Sniegių.

Šeiminkė Sandra Ovens nusiteikusi mus pakamantinėti.

– Ar ne jūs tie naujieji sodybos Skelton Pleise savininkai? – klausia ji, mums artinantis prie baro. Persikėlę gyventi į Begars Nuką čionykščiame alubaryje buvome vienintelį kartą, ir tai sekmadienį, pietų metu, praėjusį mėnesį. Mums padarė įspūdi skoningos sienos, nudažytos žalsvais „Farrow & Ball“ dažais, kaimiško tipo baldai ir puikus naminis maistas. Prieš penkerius metus barą perėmusi Ovensų šeima, reikia manyti, iš pagrindų jį pertvarkė.

Neišmanau, ką pasakyti. Jei tik kas sužinos, naujiena tuoj pat pasklis po visą kaimą.

– Turime šiokių tokių bėdų su statybomis, – maloniai, bet atsargiai sako Tomas, – todėl pagalvojome, kad bus geriau, jei kelias naktis, kol viskas išsispręs, nakvosime čia.

– Supratau, – sako Sandra, nors neatrodo, jog būtų patikėjusi. Jai jau tuoj šešiasdešimt, bet ji simpatiška – su apytrumpe

šukuosena ir elegantiška suknete. Ji ilgai netruks aiškindamasi tiesą, bet šį vakarą kalbėtis su ja apie tai mes nenorime. Jaučiuosi pavargusi, nors dar nėra septynių, lauke tebėra šviesu. Tenoriu įsirangyti į lovą.

Ji aprodo mums kambarį su dviem lovom, jis nedidukas ir jaukus, pro langą matyti miškas.

– Pusryčiai nuo pusės aštuonių iki dešimtos, – prieš išeidama taria ji.

Tomas stovi prie virdulio ir žiūri pro langą į tolumoje dunksančius medžius.

– Negaliu patikėti, – sako atsukęs man nugarą.

Išsitiesiu lovoje – ji puiki, su keturiais stulpeliais kampuose ir tamsiu dygsniuotu užklotu. Kitokiomis aplinkybėmis nepaprastai džiaugtumės tokia aplinka. Nebeprišimenu, kada atostogavome, nes pastaruosius penkis mėnesius visus pinigų kaupėme virtuvės remontui, o dabar viskas sugriuvo, viską užgožė tie kasinėjimai mūsų kieme. Apie tai pagalvojus mane pykina.

Sniegius užšoka ant lovos ir įsitaiso šalia, padeda galvą man ant kelių ir žiūri į mane savo liūdnomis rudomis akimis.

– Negaliu patikėti, kad mus išprašė iš namų, – sakau glostydama Sniegiui galvytę. Tuomet įsisupu į ilgą megztinį. Atvėso, o gal man šaltoka, nes nervinuosi.

Tomas paspaudžia plastmasinio virdulio jungiklį ir ateina pas mane į lovą. Čiužinys minkštesnis negu pas mus namuose.

– Žinau. Bet viskas bus gerai, – tarsteli ir jam grįžta įprastas optimizmas. – Netrukus galėsime tęsti statybas ir viskas vėl bus kaip anksčiau.

Prisiglaudžiu prie jo ir noriu juo patikėti.

Atsispiriame norui pasivaikščioti ties mūsų sodyba. Užuoat ėję jos link, savaitgalį praleidžiame alaus bare, be to, ilgai klydinėjame po kaimą ir miškus.

– Bent šį savaitgalį galiu namuose nieko nedirbti, – sekmadienį sako Tomas ir spusteli mano delną; mes žygiuojame kaimo aikšte.

Jis taip daug padarė po to, kai persikėlėme čia gyventi: išmetė laiptus dengusius nudrengtus kilimus, išdažė svetainę ir mūsų miegamąjį karvelių pilkumo spalva, nušlifavo medines grindis. Dabar jis nori mažajame miegamajame nuplėšti tapetus ir sutvarkyti jį prieš gimstant vaikeliui, tačiau atidėjo visus šiuos darbus, kol aš atliksiu dvyliktosios savaitės tyrimą, – nenori taisyti Likimo už ūsų.

Kai sekmadienį popiet pagaliau grįžtame namo kaip svečiai į savo pačių sodybą ir pastatome krepšius ant grindų, man širdį užlieja liūdesys. Ant mūsų keliuko sustatyti policijos automobiliai ir autobusiukai. Uniformuotas pareigūnas – šį kartą pusamžis vyras – praneša mums, kad kasinėjimai bus baigti iki šiandienos vakaro, kad mums galima būti sodyboje, bet prašoma neiti į kiemą, kol viskas bus baigta. Įdomu, ar jie apieškojo namą. Nuo šios minties man bloga: negaliu nė pagalvoti, kad policija kuitėsi po mudviejų daiktus. Kai pasakau tai Tomui, jis patikina, jog jie būtų informavę, jei ketintų to imtis.

Likusią dienos dalį su Tomu slepiamės svetainėje.

– Ką pagalvos kaimynai? – sakau stovėdama prie lango ir gurkšnodama arbatą be kofeino.

Turiu galvoje Džeką ir Brendą – pagyvenusią porą, gyvenančią šalimais. Mūsų sodybas skiria gyvatvorė, bet Brenda

neabejotinai iš tų, kurios mėgsta viską stebėti pro užuolaidų plyšelį, o kai Klaivas jiems pasakė, kad ketiname plėsti virtuvę, jie pasisakė prieš.

Ties įvažiavimu į mūsų kiemą susirinko būrelis žmonių, policijos automobiliai juos nuo mūsų paslėpė tik iš dalies.

– Guldau galvą, tai žurnalistai, – sako Tomas man per petį, delnuose spausdamas didelį puodą kavos. – Man regis, bus ne pro šalį, jei paskambinsi savo tėvui ir paklausi, kaip elgtis.

Mano tėvas – vieno iš nacionalinių geltonųjų laikraščių vyresnysis reporteris. Niūriai linkteliu. Jaučiuosi visų stebima, lyg kas būtų nuplėšęs mūsų namo stogą.

– Košmaras, – murmu.

Šį kartą Tomas neskuba manęs raminti. Jo veidas rimtas, jis žiūri pro langą, gerią kavą ir tyli, o ties apatiniu jo žandikauliu ima virpčioti raumuo.

Vėliau skambinu tėčiui – reikia jo patarimo.

– Klausyk, o tu nenori visa tai išskirtinėmis teisėmis pasakoti savo senam tėvui? – klausia jis be ypatingų emocijų.

Nusijuokiu.

– Tai kad aš nieko nežinau! Gali paaiškėti, kad jis čia pragu-
lėjo kelis šimtus metų.

– O jei ne, turiu tave įspėti: kai tik policija patvirtins, kad ten padarytas nusikaltimas, ir identifikuos palaikus, žurnalis-
tai jus pulte užpuls.

– Manai, mums derėtų išvažiuoti?

Sakydama tai, po teisybei, neturiu nė menkiausio supratimo, kur galėtume išvykti, jei to išties prireiktų. Viešbutis ne

mūsų kišenei. Būtų gerai, jei tėtis gyventų arčiau. Arba mama, bet ji dar toliau.

– Ne. Ne. Šito jau tikrai nedarykit. Tiesiog būkite pasirengę, ir tiek. O jei ko prireiks – informacijos arba patarimo, – netylėk.

Jis kalba iš kabineto redakcijoje – apie tai sprendžiu iš fone skambančių telefonų ir bendro triukšmo: šnekų ir kitokio vyksmo.

– Atsiųsite čionai ką nors?

– Manau, kol kas mums pakaks naujienų agentūrų informacijos. Bet jei sumanysi pabendrauti su žurnalistais, nepamiršk manęs, gerai? Rimtai, Sefe, jei pajusi kokių abejonių – dėl policijos arba žurnalistų, – pirmiausia skambink man.

– Ačiū, tėti, – pasakau ir pasijuntu tvirčiau. Tėtis visuomet mokėdavo mane nuraminti.

Kitą rytą policininkai surenka palapinę, pašalina įspėjamąją juostą, o aš ir Tomas su siaubu spoksome į mūsų kieme paliktą didžiulę duobę. Dabar ji keturis kartus didesnė negu išvažiuojant statybininkams. Tomas skambina savo viršininkui ir prašo leidimo kelias dienas padirbėti iš namų, jas mes praleidžiame stengdamiesi išvengti žurnalistų – jie vis dar čia.

O po to, antradienį, kai Tomas sugrįžta į darbą, sulaukiu skambučio iš policijos.

– Deja, naujienos nekokios, – gergždžiančiu balsu sako detektyvas, jo vardą ir pavardę tą pat akimirką pamirštu.

Sustingusi laukiu.

– Radome dviejų žmonių palaikus.

Vos nepaleidžiu iš rankų telefono.

– Dviejų žmonių palaikus?

– Deja, taip. Iškasėme visus kaulus, kriminalistai nustatė, kad vieni – vyro, o kiti – moters. Be to, remiantis kaulų pavidalu ir branda mums pavyko nustatyti aukų amžių. Abiem tarp trisdešimties ir keturiasdešimt penkerių.

Negaliu pratarti nė žodžio, tuoj apsivemsiu.

– Liūdna, – tęsia jis, – bet moteriškos lyties auka mirė nuo smūgio buku daiktu į galvą. Dabar stengiamės nustatyti, nuo ko mirė vyras. Audiniai suirę, dėl to užduotis gana sudėtinga. Su moters skeletu buvo aiškiau, nes skilusi kaukolė.

Stipriai užsimerkiu ir mėginu slopinti vaizduotę.

– Tai... tai siaubinga. – Man sunkiai sekasi visa tai suvokti. – Ar... ar jūs įsitikinę, kad daugiau ten nieko nėra? – Staiga išnyra vaizdai: visas mūsų kiemas iškasinėtas, ten rasta masinė kapavietė. Vien nuo tokios minties mane purto. Imu prisiminti kitus „siaubo namus“ – taip pasibaisėtinau juos pavadino žiniasklaida: Kromvelio gatvėje 25 ir „Baltojo namo“ fermoje. Ar ir mūsų sodyba taip pagarsės? Ar tai reiškia, kad mes čia įstrigome iki gyvos galvos, nes šios sodybos mums niekad nepavyks parduoti? Širdis plaka vis tankiau, nuryju seiles ir mėginu susitelkti į tai, ką sako detektyvas.

– Buvome atsivežę šunų, kurie išmokyti ieškoti lavonų. Esame įsitikinę, kad daugiau palaikų ten nėra.

– O ar... ar ilgai jie ten gulėjo?

– Negalime teigti užtikrintai, kol kas negalime. Jūsų kieme dirvožemis šarminis, todėl jame išliko rūbų ir avalynės fragmentų; manome, kad nuo maždaug 1970-ųjų, o jei spręstume iš būklės, palaikai užkasti ne vėliau kaip 1990-aisiais.

Mano oda eina pagaugais. Mūsų namuose nužudyti du žmonės. „Va tau ir sodybos idilė“, – pagalvoju. Staiga viskas nusidažo tamsiais, siurrealistiškais tonais.

– Ir, suprantama, turėsime pasikalbėti su visais šiame name tarp 1970-ųjų ir 1990-ųjų gyvenusiais žmonėmis, – tęsia jis. – Bijau, kad reikės susitikti ir su buvusia šios sodybos savininke – ponija Roza Grei.

Kambarys ima siūbuoti.

Roza Grei – mano močiutė.

THE SUNDAY TIMES BESTSELERIS

SODE RASTI KŪNAI

Kuomet besilaukianti Sefrona Katler su draugu Tomu įsikelia į Skelton Pleiso 9-ąjį namą ir pradeda jį renovuoti, jie tikrai nesitiki sode rasti lavoną. Tiesą sakant, du.

POLICIJOS TYRIMAS

Teismo medicinos ekspertizė parodo, kad kūnai buvo palaidoti maždaug prieš trisdešimt metų, todėl policija apklausia buvusią sodybos šeimininkę – Sefės močiutę Rožą.

APKLAUSIAMA ŠEIMININKĖ

Roza serga Alzheimeriu, todėl jos atmintis stipriai šlubuoja. Ji negali padėti policijai, bet akivaizdu, kad ji kažką prisimena.

ŽUDIKAS LAISVĖJE?

Po truputį sugrįžtant Rozos atminties nuotrupoms, o policijai tęsiant tyrimą, Sefė baiminasi, kad ją ir sodybą kažkas stebi...

Kas nutiko prieš trisdešimt metų?
Ką bendro su tuo turi jos močiutė?
Ar Sefei gresia pavojus?

...

Britų autorė Claire Douglas yra parašiusi septynis trilerius, tarp jų ir „Pora iš 9-ojo namo“, kuris sulaukė stulbinamo populiarumo ir yra *The Sunday Times* bestselerių sąrašuose. Autorės knygos yra išverstos į dvidešimt kalbų.

